

Η απότομη στροφή

Η απότομη οδήγηση στις στροφές είναι εξαιρετικά επικίνδυνη – και στην πολιτική. Πώς μου ήλθε αυτή η σκέψη θα ρωτήσετε. Έχει να κάνει με τις επόμενες κρίσιμες εβδομάδες, οι οποίες ενδέχεται να δοκιμάσουν την κυβερνητική συνοχή.

Ολα άρχισαν τον περασμένο Σεπτέμβριο όταν ξεκίνησε ο πολιτικός «χορός» να επαναλαμβάνει μονότονα ότι «δεν περνάνε άλλα μέτρα». Όταν αυτό το λέει ο πρωθυπουργός, ο αντιπρόεδρος ή ο υπουργός Οικονομικών ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει. Γνωρίζουν

ποιες είναι οι δεσμεύσεις της χώρας με βάση τα ήδη ψηφισθέντα μέτρα και ποια είναι τα διάφορα σενάρια συμφωνιών τα οποία θα μπορούσαν, έστω και οριακά, να γίνουν αποδεκτά από τους δανειστές μας.

Αυτό που έχουν όμως οι ίδιοι σαν το «τέλος του παιχνιδιού» δεν είναι απαραίτητα κτήμα του μέσου βουλευτή, του μέσου σχολιαστή και βεβαίως του μέσου πολίτη. Ο βουλευτής πιάνεται από το «όχι άλλα μέτρα» και τη γενική ρητορεία εναντίον της τρόικας και το πάει πολύ πιο πέρα στις κουβέντες που κά-

νουν με ήδη ψηφισθέντα μέτρα. Αυτή η εικόνα ενισχύει, από μια άποψη, τη διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησης στο εξωτερικό.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

πιο ακραίες θέσεις από εκείνες που είχαν στο μυαλό τους οι ιθύνοντες και έχοντες την ευθύνη για τη διαπραγμάτευση. Ετσι φτάνουμε στο σημείο όπου γίνεται η διαπίστωση ότι δεν περνάει απολύτως τίποτα από αυτήν τη Βουλή, ούτε καν πράγματα που έχουν να κά-

νουν με ήδη ψηφισθέντα μέτρα. Αυτή η εικόνα ενισχύει, από μια άποψη, τη διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησης στο εξωτερικό.

Από την άλλη έχει βάλει την κυβέρνηση στη γωνία, περιορίζοντας ασφυκτικά κάθε περιθώριο χειρισμού ή συμβιβασμού. Θα χρειασθεί να ξεδέσουν σημαντικό πολιτικό κεφάλαιο οι κυβερνώντες για να πείσουν τους βουλευτές και την κοι-

νή γνώμη, προκειμένου να αποδεχθούν ακόμη και τον πλέον εύπεπτο και λογικό συμβιβασμό για να γεφυρωθεί το χάσμα με την τρόικα.

Εχουμε ξαναζήσει πρόσφατα τα αποτελέσματα απότομων στροφών, όπως για παράδειγμα στο τι συνέβη στη Ν.Δ. μετά τον σχηματισμό της κυβέρνησης Παπαδήμου και το δεύτερο Μνημόνιο. Βουλευτές και οπαδοί της Ν.Δ. δεν μπόρεσαν να παρακολουθήσουν τη στροφή της ηγεσίας τους και φτάσαμε σε ένα σχίσμα που ενίσχυσε τον κ. Καμμένο και τη «Χρυσή Αυγή».

Του Αλέξη Παπαχελά

Με λίγα λόγια, υπάρχει ο κίνδυνος να έχει καθεί η μπάλα μέσα σε ένα κλίμα υπερβολών και αφορισμών. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι έχει φτάσει η ώρα που η Αθήνα μπορεί να πατήσει πόδι στη διαπραγμάτευση με την τρόικα και να απαιτήσει χαλάρωση και εκπτώσεις. Αν όμως η παραζάλη του πολιτικού προσωπικού οδηγήσει είτε σε ατύχημα, δηλαδή απώλεια κυβερνητικών βουλευτών, είτε σε πλήρη ρήξη με την τρόικα θα είναι προφανές πως κάποιος πήρε τη στροφή πολύ απότομα...

Η ΑΥΓΗ

Γιατί φοβούνται Σαμαράς - Βενιζέλος;

Πόσο ξαφνιάζει η σκληρή στάση των Αντ. Σαμαρά και Ευ. Βενιζέλου απέναντι στην τρόικα για την απαίτησή της να αρθεί η προστασία της πρώτης κατοικίας από τους πλειστηριασμούς; Διότι είναι ίσως η πρώτη φορά που οι δύο αρχηγοί ενδέχεται να μην παραβιάσουν αυτή την «κόκκινη γραμμή» ανερωθρίαστα. Άλλωστε, ακόμα και αν η κυβέρνηση νομοθετήσει τελικά μονομερώς, δεν θα πρόκειται για ανανέωση του ισχύοντος πλαισίου, όπως έχουν ζητήσει τα κόμματα της αντιπολίτευσης αλλά και οι βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Γιατί ο Ευ. Βενιζέλος έσπευσε χτες να διαμηνύσει από τις Βρυξέλλες ότι εάν δεν υπάρξει συμφωνία με την τρόικα, τότε, από κοινού με τον πρωθυπουργό, θα θέσουν το ζήτημα στο ανώτατο πολιτικό επίπεδο; Γιατί οι υπουργοί του Αντ. Σαμαρά, ο ένας μετά τον άλλον, δηλώνουν ότι θα πέσει η κυβέρνηση αν έρθει «άνοιγμα» των πλειστηριασμών; Η απάντηση είναι μάλλον απλή. Πρόκειται για τη βεβαιότητα της κυβέρνησης ότι η κοινωνική έκρηξη που θα πυροδοτηθεί μόλις ο πρώτος ιδιοκτήτης χάσει το σπίτι του, θα επιφέρει ραγδαίες εξελίξεις.

«Περιθώρια υποχώρησης δεν υπάρχουν εάν πρόκειται οι ρυθμίσεις να απορριφθούν στη Βουλή...», σχολίαζαν την περασμένη εβδομάδα συνεργάτες του Ευ. Βενιζέλου. «Αν είναι να πέσει η κυβέρνηση, προτιμώ να πέσει μαχόμενος», δήλωνε προχτές ο Κ. Μητσοτάκης.

Ποια όμως είναι η διαφορά ανάμεσα στη σημερινή περίπτωση των πλειστηριασμών και στα δεκάδες σκληρά αντικοινωνικά μέτρα που έχουν περάσει τα τελευταία τρία χρόνια μετά από απαίτηση της τρόικας; Μήπως η κυβέρνηση δεν ανησυχούσε ότι θα

πέσει όταν αποφασίζονταν περικοπές σε μισθούς και συντάξεις ή όταν αποφασίζονταν απολύσεις; Ναι, αλλά τότε ενδεχομένως να ένιωθε περισσότερο ασφαλής ως προς την πλειοψηφία της, να εκτιμούσε ότι είχε ακόμα αριθμητικά περιθώρια. Αυτά όμως τώρα έχουν περιοριστεί απελπιστικά για την κυβερνητική συνοχή. Παρόλο που Μαξίμου και Χαρ. Τρικούπη θέλησαν να υποβαθμίσουν το γεγονός, η αρχή είχε γίνει με αφορμή την πρόταση μομφής που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Στις τελευταίες μυστικές δημοσκοπήσεις που έχουν στα χέρια τους στο Μαξίμου, σύμφωνα με πληροφορίες, η Ν.Δ. βρίσκεται κατά 2 μονάδες πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο αδύναμος κυβερνητικός «κρίκος», το ΠΑΣΟΚ, βρίσκεται αρκετά κάτω από το 5%. Ειδικότερα, η αξιωματική αντιπολίτευση συγκεντρώνει 28,2%, ενώ η ΝΔ 26,3%. Δεδομένου ότι πλειστηριασμοί, όπως φέρεται να τους απαιτεί η τρόικα, δεν περνούν από τις Κ.Ο. της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ, η συγκυβέρνηση κατανοεί ότι εάν υπήρξε κάποτε στο πρόσφατο παρελθόν ένα μομέντουμ υπέρ της για διεξαγωγή πρώτων εκλογών, αυτό έχει τώρα εξαφανιστεί.

Επιπλέον, όλες οι εκκρεμότητες απαιτήσεις της τρόικας που η κυβέρνηση -αφού πρώτα καταφέρει να υπερψηφίσει- καλείται να υλοποιήσει, συμπεριλαμβανομένης και εκείνης για αλλαγές στην προστασία από πλειστηριασμούς, θα λειτουργούν από εδώ και πέρα ακόμα πιο επιβαρυντικά για τα δύο κόμματα.

Μπροστά στο δίλημμα «εκλογές ή αντάρτικο στην τρόικα», Σαμαράς και Βενιζέλος φαίνεται να έχουν επιλέξει να παίξουν καθυστερήσεις, ώστε να αποδυναμωθούν όσο το δυνατόν λιγότερο στον αναπόφευκτο δρόμο για τις πρόωρες κάλπες.

ΤΟ ΒΗΜΑ

«Η ύβρις ενός επικίνδυνου Πρύτανη»

Με το Πανεπιστήμιο κλειστό, τους φοιτητές απογοητευμένους και τους γονείς σε απόγνωση, το επιστημονικό προσωπικό σε υποχρεωτική αργία και τους διοικητικούς στο δρόμο, ο κ. Πελεγρίνης επιλέγει την ευθεία προσβολή θεσμών και προσώπων χαρακτηρίζοντας, τα Συμβούλια Διοίκησης των ΑΕΙ, ως «πέμπτη φάλαγγα του Φράνκο».

Προσβάλλει τους διακόσιους εξήντα Βουλευτές που στήριξαν μια μεγάλη μεταρρύθμιση και θεσμοθέτησαν τα συμβούλια. Προσβάλλει τα πεντακόσια και πλέον μέλη των Συμβουλίων των ΑΕΙ της Χώρας, προσωπικότητες με διεθνή καταξίωση που αποφάσισαν να προσφέρουν ανιδιοτελώς στην προσπάθεια πατρίδα για την αναβάθμιση της ανώτατης παιδείας μας, και καταξιασμένους καθηγητές που με διαφανείς διαδικασίες εξέλεξαν οι συνάδελφοί τους σε κάθε Ίδρυμα.

Οι απαράδεκτοι χειρισμοί της Κυβέρνησης στα θέματα της παιδείας, από την ανάληψη των καθηκόντων της και οι του-

λάχιστον ατυχείς νομοθετικές πρωτοβουλίες και επιλογές σε πρόσωπα, δεν απαλλάσσουν τον κ. πρύτανη από τις ευθύνες του για την αποτελεσματική διοίκηση του πανεπιστημίου, το οποίο παραμένει και θα μπορούσε σήμερα να είναι απολύτως «αυτοδιοίκητο», αν επεδείκνυε σεβασμό στους νόμους και την εκ καθήκοντος πιστή εφαρμογή τους.

Για παράδειγμα:

Αν κάθε ΑΕΙ είχε καταρτίσει τον «Οργανισμό» και τον «Κανονισμό Λειτουργίας» του Ιδρύματος, όπως προέβλεπε ο Ν. 4009/2011, και στους χρόνους που αυτός προέβλεπε, θα είχε προ πολλού κατοικήσει πλήρως την εύρυθμη λειτουργία του και μαζί τις θέσεις του διοικητικού προσωπικού που θεωρούσε αναγκαίες και σήμερα χάνονταν.

Αυτά ας τα λάβουν υπόψη όσοι προτιμούν την εξυπηρέτηση μικροκομματικών στοχεύσεων από την πραγματική υπηρεσία του υψηλής ποιότητας, δημόσιου πανεπιστημίου, για όλους.

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ!

Ιδιαίτερα ανησυχητικά είναι τα συμπεράσματα της διεθνούς έρευνας PISA για τις μαθητικές επιδόσεις των 15χρονων Ελληνόπουλων. Η Ελλάδα κατακάλυψε 17 ολόκληρες θέσεις – από την 25η στην 42η, ανάμεσα σε 65 χώρες – από το 2009 ως το 2012. Η κατάρρευση των μαθητικών επιδόσεων συμπίπτει με τα χρόνια της κρίσης και των Μνημονίων και είναι προφανές ότι η οικονομική δυσπραγία έχει παίξει σημαντικό ρόλο σε αυτή την απογοητευτική εξέλιξη.

Η κυβέρνηση πρέπει να λάβει αμέσως το μήνυμα: οι Έλληνες έχουμε χάσει πολλά μέσα στα τέσσερα χρόνια της κρίσης. Δεν αντέχουμε όμως να χάσουμε μία ολόκληρη γενιά: τα παιδιά που τώρα φοιτούν στα σχολεία είναι η ελπίδα μας για μια καλύτερη Ελλάδα. Η παιδεία πρέπει να γίνει επιτέλους προτεραιότητα όλων και να βγει από την κομματική αντιπα-

ράθεση: όπως έδειξε και η υπόθεση των πανεπιστημίων, απαιτούνται σχέδιο, διάλογος και συνεννόηση!

